

ELISA.
(1820.)

Arie.

Fr. Kuhlau.
Anton.

Larghetto.

En yn-dig

Blomst op-el-sket har min Haand, til Klip-pens Prydblandt broget Blomster - vrimmel; den voxte
e - ne der og synker hen, ei Ze-fyrs mil - de Aande-pust den kvæger; o Himmel,

fro - digt, og med barn - lig Aand den sku - ed fromt mod Herrens ly - se Himmel. Skjønt blomstred
styrk den med Dit Smil i - gjen, gyd Trøstens Draa-be i det dunkle Bæ-ger! O, lad den

den, og til en væl - dig Eg, der kraftfuld stod, med rank og æ - del Stam - me, den ømt sig
at - ter blomstre frisk og skjøn og blus - se som i Vaa - rens yngste Da - ge! Da har Du

hæl - ded - ak, men Stor - men steg, og Ly - net splin - tred E - gen med sin
 hørt mit Hjer - tes sid - ste Bøn, da har jeg in - tet Øn - ske her til -

cresc. *p*

Flam - me, splin - tred E - gen med sin Flam - - - me.
 ba - ge, in - tet Øn - ske her til - ba - - -

1.

Nu staaer den

con espressione

2.

ge. C. J. Boye.

cresc. *mf* *sosten.* *p*